

Arrest

nr. 259 773 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 21 november 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 maart 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 14 januari 2021.

1.3. Op 15 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Barquisimeto, in de deelstaat Lara. Met uw ex-partner J. E. Q. heeft u een zoon L. E. (zie bijlage), en met uw ex-partner V. E. A. een dochter I. A. (xxx). De laatste jaren voor uw vertrek uit Venezuela was u huisvrouw.

U stelt dat uw problemen voortkomen uit de slechte keuzes die u heeft gemaakt op het gebied van relaties. In Venezuela trouwde u met M. P., met wie u een relatie van een drietal jaar had tot eind 2013 of begin 2014. Doorheen deze relatie kreeg u het gevoel dat M. u behandelde als zijn dienstmeid en verpleegster. In de loop van deze relatie kreeg u eveneens schildklierkanker, waarbij het gezwel operatief werd verwijderd. Er werd u een aanvullende radiotherapie voorgesteld, maar Manuel wilde hier niet voor betalen. Sindsdien moet u medicatie nemen ter compensatie van uw verwijderde schildklier. Uw relatie met M. werd beëindigd naar aanleiding van een ruzie waarbij uw dochter zich uitsprak over jullie relatie, en zei dat u M. nooit het grootste deel van het geld had moeten geven dat jullie hadden verkregen in Panama door het wisselen van dollars. M. heeft hierop een pistool tegen het hoofd van uw dochter gezet. Die nacht bent u vertrokken met zijn auto, die hij de volgende dag is komen ophalen aan de woning van uw mama.

In december 2014 verliet u Venezuela omwille van de bedreigingen van M., en emigreerde u naar Argentinië. Verder dacht u dat u in Argentinië eventueel de voorgestelde radiotherapie zou kunnen ondergaan. U huwde er met de Argentijn M. J. L., tegen wie u bij de Argentijnse politie meer dan drie klachten heeft ingediend vanwege familiaal geweld. U heeft de relatie ondertussen beëindigd.

In augustus 2019 nam u ontslag bij de autoverdelers waarbij u werkte. Enkele maanden ervoor had u immers besloten om naar België te komen. Op 14 november 2020 ruilde u met een vriend de inboedel van uw appartement voor een vliegtuigticket naar België. In dezelfde maand reisde u via Spanje naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 27 januari 2020.

Uw dochter is vanuit Argentinië naar Venezuela gereisd, waar zij haar vader wilde bezoeken in Punto Fijo. Bij de oversteek van de grens tussen Colombia en Venezuela, ter hoogte van "La Trocha", moest zij over een obstakel springen waarbij zij zich ernstig heeft verwond aan haar arm. Zij werd verzorgd aan een medische post aan de grens.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u M. P., omdat hij volgens u een machtig man is die u met de dood heeft bedreigd en zijn huis zich niet ver van dat van uw moeder bevindt. Ook stelt u niet te kunnen terug te keren omwille van de algemene economische situatie in het land, en het daaruit voortvloeiende gebrek aan medicijnen.

U legt de volgende documenten neer: een Argentijnse vreemdelingenkaart op uw naam, een Argentijnse vreemdelingenkaart op naam van uw zoon, een kopie van een brief van een medewerker van Fedasil, een certificaat van deelname aan een evenement van Fedasil, de labo resultaten van een test, en vijf klachten tegen uw ex-partner M. uit Argentinië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, in casu, Venezuela. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Argentinië, waar u jarenlang zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om

zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat doorheen uw verklaarde problemen met uw ex M. - die u behandelde als zijn dienstmeid en uw dochter bedreigde met een pistool (cf. supra) – u geen elementen aanhaalt die verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur interpersoonlijk probleem met uw ex-partner.

Verder moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner M. P. – die aan de basis liggen van uw vlucht uit Venezuela (CGVS, p. 19, 20) – niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Wat betreft uw verklaringen over het gedrag van M. ten opzichte van u in jullie relatie – waarbij het huishouden volledig aan u werd uitbesteed, en hij de controle had over de financiën van het huishouden (CGVS, p. 6, 7, 11, 21) – dient vastgesteld te worden dat deze elementen helemaal niet beschouwd kunnen worden als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS trekt dezelfde conclusie inzake het incident waarbij M. een pistool richtte op uw dochter (CGVS, p. 5; CGVS I. A. Q. P. (xxx), dd. 14.01.2021, p. 7). Het gaat immers over een eenmalig incident waarbij verder geweld is uitgebleven en waarna u de relatie definitief heeft verbroken (CGVS, p. 5, 21). Dit was bovendien acht maanden of zelfs één jaar voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS dochter, p. 7). Ondanks de bedreiging ten aanzien van uw dochter – die bij jullie thuis woonde (CGVS, p. 4) – verklaart deze dat M. geen slechte man (CGVS dochter, p. 6), en evenmin een gewelddadig persoon was (CGVS dochter, p. 19). De dag nadat u hem verliet heeft u M. bovendien zelf gecontacteerd om hem mee te delen dat hij de auto kon ophalen bij uw moeder (CGVS, p. 21). Diezelfde dag is M. zijn auto komen afhalen aan het appartement van uw moeder – waar u toen verbleef (CGVS, p. 3, 4) – zonder verder iets te ondernemen (CGVS, p. 22).

Verder wijzen uw verklaringen er niet op dat uw vrees ten opzichte van uw ex M. nog actueel is. De door u aangehaalde feiten in verband met jullie relatie situeren zich immers allemaal in de periode tussen 2010 en 2014 (CGVS, p. 6). Na het hierboven aangehaalde incident waarbij M. uw dochter bedreigde met een pistool heeft u geen contact meer met hem gehad (CGVS, p. 21), en heeft u nauwelijks nog iets over hem vernomen (CGVS dochter, p. 17). Voor zover u weet heeft M. uw moeder ook niet meer benaderd om informatie over u te bekomen (CGVS, p. 21), hoewel zij nog in datzelfde huis gewoond heeft tot haar vertrek uit Venezuela in 2016 (CGVS, p. 4). Na het incident heeft M. in totaal maar één keer gevraagd naar waar u zich bevond (CGVS, p. 21). Tenslotte verklaart u dat u vermoedt dat M. blij was dat u was vertrokken uit Venezuela omdat hij bang was dat u iets over jullie slechte relatie zou zeggen op sociale media (CGVS, p. 21). Er dient geconcludeerd te worden dat u geenszins heeft kunnen aantonen dat M. u wenste te vervolgen nadat u hem heeft verlaten.

Wat betreft uw bewering dat u geen bescherming kan krijgen in Venezuela omdat M. een gewezen functionaris is van een geheime dienst (CGVS, p. 5, 6), dient in de eerste plaats gesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat M. vroeger effectief voor de geheime dienst heeft gewerkt. Er dient opgemerkt te worden dat u hier nauwelijks iets over kan vertellen. Zo weet u niet van wanneer tot wanneer of hoeveel jaar hij in totaal bij de geheime dienst werkte, wat zijn specifieke functie was, of waar hij was gestationeerd (CGVS, p. 6). Daarnaast is het een louter blote bewering dat vrouwen van voormalige leden van de geheime dienst nergens een klacht zouden kunnen indienen tegen dergelijke voormalige functionarissen (CGVS, p. 5). Dit wordt dan ook door geen enkel concreet element ondersteund. Bovendien heeft u op geen enkel moment effectief geprobeerd om een klacht in te dienen tegen M. (CGVS, p. 5).

Er moet dan ook worden gesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd.

In het kader van uw medische problemen – zijnde de schildklierkanker die in Venezuela reeds operatief werd behandeld, en waarvoor u nog steeds medicatie neemt – en de medische problemen van uw zoon L. E.I, voert u aan dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 20, 23). In het kader hiervan legt u de laboresultaten neer die werden bekomen bij een medisch onderzoek (document 5). Het CGVS wijst er echter op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van

de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21

januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat uw moeder in het bezit is van een appartement in Barquisimeto dat momenteel leegstaand is, maar wel wordt onderhouden door een vriend van uw zus (CGVS, p. 4). Bovendien haalde u een universitair diploma in bedrijfsbeheer (CGVS, p. 10), waarmee u reeds aan de slag ging bij allerhande bedrijven en organisaties in uw land (CGVS, p. 11). Na uw vertrek heeft u lang gewerkt in Argentinië, waar u zelfs promotie heeft gemaakt (CGVS, p. 12). In 2019 bent u nog naar Bolivia gegaan (CGVS, p. 12), en heeft u een vliegtuigticket naar België kunnen betalen (CGVS, p. 13), waar u eveneens werk heeft gevonden (CGVS, p. 23). Voorgaande elementen wijzen op een grote zelfredzaamheid.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Immers, de Argentijnse vreemdelingenkaarten van respectievelijk u en uw zoon geven slechts aan dat jullie als vreemdeling verbleven in Argentinië, wat vooralsnog niet in vraag wordt gesteld door het CGVS. Het certificaat van Fedasil en de brief van A.C. (Fedasil) bevatten alleen informatie over uw reizen en zeilen in België en zeggen dus niets meer over uw asielmotieven. De vijf klachten tegen uw ex-partner in Argentinië bevatten enkel uw eigen verklaringen over de problemen met M. in Argentinië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.2.2. Op 27 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport *COI Focus Venezuela: Situatieschets* van 28 april 2021 en *EASO: Venezuela Country Focus* van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat ze er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een geprononceerde vrees voor persoonlijke

vervolging is omdat de problemen met haar ex-man M. een interpersoonlijk probleem betreffen dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 a) of b) van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van dit artikel om volgende redenen: (i) inzake verzoeksters verklaringen over het gedrag van M. wordt vastgesteld dat deze elementen niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, dit gedrag kan evenmin worden beschouwd als een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming; (ii) dezelfde conclusie geldt voor het incident waarbij M. een pistool richtte op verzoeksters dochter, het betreft een eenmalig incident waarbij verder geweld is uitgebleven en waarna verzoekster de relatie definitief heeft verbroken, dit incident vond plaats acht maanden of zelfs één jaar voor haar vertrek uit Venezuela; (iii) verzoeksters verklaringen wijzen er niet op dat haar vrees ten opzichte van M. nog actueel is; (iv) inzake verzoeksters bewering dat ze geen bescherming kan krijgen in Venezuela omdat M. een gewezen functionaris van de geheime dienst is, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat M. vroeger effectief voor de geheime dienst heeft gewerkt en vervolgens dat het een loutere bewering is dat vrouwen van voormalige leden van de geheime dienst nergens een klacht tegen hen zouden kunnen indienen; (v) de beoordeling van de medische problemen van verzoeker en van haar zoon behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de DVZ; (vi) verzoekster toont niet aan dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar haar land een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gezien de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, gezien verzoeksters moeder in het bezit is van een appartement in Barquisimeto, verzoekster een universitair diploma heeft, gewerkt heeft in Venezuela en in Argentinië en ook in België, wat wijst op een grote zelfredzaamheid. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster heeft Venezuela verlaten uit vrees voor haar ex-man M.P. met wie ze een relatie had tot eind 2013 of begin 2014, hij heeft haar met de dood bedreigd. Hij is een machtig man die vroeger bij de geheime politie werkte en tegen wie ze geen klacht kan indienen, bovendien woont hij in de buurt van het appartement van haar moeder. Verzoekster vreest ook de algemene economische situatie in het land en dat ze geen medicatie zal kunnen kopen voor haar aandoening, ook haar zoon heeft medische behandeling nodig.

2.3.5.2. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeksters problemen met haar ex M.P. puur interpersoonlijke problemen betreffen die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de verwerende partij ten onrechte verzoeksters vrees minimaliseert. Verzoekster wijst erop dat huiselijk geweld tegen vrouwen in Venezuela schering en inslag is en dat sinds de coronacrisis de situatie enkel is verergerd. Verzoekster

vrees dat haar ex-partner haar iets zal aandoen als hij te weten komt dat ze terug is gekeerd naar Venezuela. Ze stelt dat ze klacht heeft ingediend maar dat daar geen gevolg aan werd gegeven en verwijst hiervoor naar haar verklaringen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen over het indienen van een klacht tegen haar partner M.L., haar Argentijnse ex-partner betreft (notities CGVS, p. 18) met wie ze in Argentinië een relatie had in 2015-2016 (notities CGVS, p. 5) en niet M.P., haar Venezolaanse ex-partner met wie ze daarvoor in Venezuela een relatie had van drie jaar (notities CGVS, p. 5). Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters relatie met M.P. een einde nam eind december 2013, begin 2014 (notities CGVS, p. 6). Daargelaten de vraag naar de actualiteit van verzoeksters vrees, stelt de Raad vast dat verzoeksters dochter verklaarde dat deze man geen slechte man was en geen gewelddadig persoon was (adm. dossier, stuk 7, map landeninformatie, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 6 en 19). Verzoeksters verklaringen dat ze geen klacht kon indienen tegen M.P. omdat hij vroeger lid was geweest van de geheime dienst, zijn uitermate vaag, niet concreet (notities CGVS, p. 5, 6, 22) en bijgevolg niet aannemelijk. Ondanks het feit dat deze man dichtbij haar moeder woonde zolang haar moeder in Venezuela was (notities CGVS, p. 4, 20), heeft hij maar één keer geïnformeerd bij verzoeksters zus waar verzoekster zich bevond (notities CGVS, p. 21).

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de problemen met haar ex-man ertoe hebben geleid dat zij Venezuela is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6.. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

2.3.6.3. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar ex-partner M.P. niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om gezien te worden als het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het gedrag van haar ex-man M.P. zoals verzoekster het omschrijft in haar verklaringen kan niet beschouwd worden als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, zijn gedrag kan evenmin beschouwd worden als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster verklaarde immers dat hij haar controleerde en heel dominerend was (notities CGVS, p. 5), dat ze eigenlijk zijn dienstmeid en zijn verpleegster was (*ibidem*, p. 21), dat hij nooit iets voor haar of haar kinderen kocht maar enkel voor zichzelf, dat hij dronk en wat gewelddadig was (*ibidem*, p. 6), dat hij een wapen gericht heeft op haar dochter en haarzelf, dat er het laatste jaar veel ruzies waren over financiële zaken, over de komst van één van zijn vrienden thuis en over de komst van haar dochter, dat hij haar medische behandeling niet wilde betalen (*ibidem*, p. 7), dat hij na verzoeksters vertrek uit Venezuela nog eens geïnformeerd heeft naar verzoekster bij verzoeksters zuster, dat er nadien geen contacten meer waren tussen hen, dat verzoekster denkt dat hij bang was dat ze de situatie zou bekend maken via sociale media en dat ze denkt dat hij opgelucht was om te vernemen dat ze het land uit was (*ibidem*, p. 21). Nadat verzoekster zijn auto had gebruikt om te vertrekken, heeft ze die achtergelaten bij het appartement van haar moeder en is hij de dag nadien erom gekomen en direct vertrokken (*ibidem*, p. 21 en 22). Uit dit gedrag van M.P. blijkt voor verzoekster geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Inzake het incident waarbij hij een pistool richtte op verzoekster en verzoeksters dochter, blijkt uit verzoeksters verdere verklaringen dat hij dit pistool enkel richtte op haar dochter en niet op haarzelf (notities CGVS, p. 21). Het betrof een éénmalig incident dat niet heeft geleid tot verder geweld en waarna verzoekster de relatie heeft stopgezet (*ibidem*, p. 5 en 21). Uit de verklaringen van verzoeksters dochter blijkt dat zij, ondanks dit incident, verklaarde *“ik zeg niet dat het een slechte man was maar makkelijk was het toch ook niet”* en *“M. was niet gewelddadig. Zo was die niet. Hetgeen hij deed was mijn moeder controleren de hele tijd, en haar als dienstmeid gebruiken”* (adm. dossier, stuk 7, map landeninformatie, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 6 en 19). Hieruit blijkt dus niet dat M.P. naast dit eenmalig incident geweld zou gebruikt hebben en hieruit blijkt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster kon immers zonder enig verder probleem de relatie onmiddellijk beëindigen. Bovendien is verzoekster dan nog ongeveer acht maanden of een jaar in Venezuela gebleven (adm. dossier, stuk 7, map landeninformatie, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 7) en blijkt uit haar verklaringen nergens dat zij in Venezuela nog problemen had met M.P.

Daarnaast wijst de Raad ook op het feit dat haar vrees alleszins niet meer actueel is en sluit zich aan bij volgend motief in de bestreden beslissing: *“Verder wijzen uw verklaringen er niet op dat uw vrees ten opzichte van uw ex M. nog actueel is. De door u aangehaalde feiten in verband met jullie relatie situeren zich immers allemaal in de periode tussen 2010 en 2014 (CGVS, p. 6). Na het hierboven aangehaalde incident waarbij M. uw dochter bedreigde met een pistool heeft u geen contact meer met hem gehad (CGVS, p. 21), en heeft u nauwelijks nog iets over hem vernomen (CGVS dochter, p. 17). Voor zover u weet heeft M. uw moeder ook niet meer benaderd om informatie over u te bekomen (CGVS, p. 21), hoewel zij nog in datzelfde huis gewoond heeft tot haar vertrek uit Venezuela in 2016 (CGVS, p. 4). Na het incident heeft M. in totaal maar één keer gevraagd naar waar u zich bevond (CGVS, p. 21). Tenslotte verklaart u dat u vermoedt dat M. blij was dat u was vertrokken uit Venezuela omdat hij bang was dat u iets over jullie slechte relatie zou zeggen op sociale media (CGVS, p. 21). Er dient geconcludeerd te worden dat u geenszins heeft kunnen aantonen dat M. u wenste te vervolgen nadat u hem heeft verlaten.”*

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster vreest dat haar ex-partner haar iets zal aandoen als hij te weten komt dat ze terug is gekeerd naar Venezuela, strookt niet met haar eigen verklaringen dat ze denkt dat hij indertijd bang was dat ze het nieuws via sociale media zou verspreiden (maar dit klaarblijkelijk niet gedaan heeft) en dat hij allicht opgelucht was dat ze uit Venezuela was vertrokken (notities CGVS, p. 21). Sindsdien heeft ze geen contact meer gehad met hem en zou hij een nieuwe echtgenote hebben (adm. dossier, stuk 7, map landeninformatie, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 17), zodat verzoekster niet aantoonbaar dat hij haar wenste lastig te vallen nadat ze hem had verlaten of dat hij dat nu nog zou willen doen. De Raad herhaalt dat uit de verklaringen van verzoeksters dochter blijkt dat zij dan nog ongeveer acht maanden of een jaar in Venezuela gebleven is (adm. dossier, stuk 7, map landeninformatie, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 7).

Waar verzoekster aanvoert dat huiselijk geweld tegen vrouwen in Venezuela schering en inslag is en dat sinds de coronacrisis de situatie enkel is verergerd, wijst de Raad erop dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster terug zou willen keren naar M.P. bij een eventuele terugkeer naar Venezuela en dat dit alleszins niet blijkt uit haar verklaringen. Bijgevolg is de verwijzing naar het stijgende huiselijk geweld omwille van de maatregelen in het kader van de coronapandemie niet dienstig.

Waar verzoekster erop wijst dat ze klacht heeft ingediend maar dat daar geen gevolg aan werd gegeven, wordt herhaald dat dit haar Argentijnse partner in Argentinië betreft en niet de Venezolaanse M.P. (notities CGVS, p. 18). Verzoekster laat het motief inzake het indienen van een klacht tegen M.P. in Venezuela ongemoeid en de Raad sluit zich hierbij dan ook aan: *“Wat betreft uw bewering dat u geen bescherming kan krijgen in Venezuela omdat M. een gewezen functionaris is van een geheime dienst (CGVS, p. 5, 6), dient in de eerste plaats gesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat M. vroeger effectief voor de geheime dienst heeft gewerkt. Er dient opgemerkt te worden dat u hier nauwelijks iets over kan vertellen. Zo weet u niet van wanneer tot wanneer of hoeveel jaar hij in totaal bij de geheime dienst werkte, wat zijn specifieke functie was, of waar hij was gestationeerd (CGVS, p. 6). Daarnaast is het een louter blote bewering dat vrouwen van voormalige leden van de geheime dienst nergens een klacht zouden kunnen indienen tegen dergelijke voormalige functionarissen (CGVS, p. 5). Dit wordt dan ook door geen enkel concreet element ondersteund. Bovendien heeft u op geen enkel moment effectief geprobeerd om een klacht in te dienen tegen M. (CGVS, p. 5).”*

2.3.6.4. Waar verzoekster verwijst naar het deelnemen aan betogingen en de politieke inspiratie van het geweld gepleegd door colectivos en daarbij verwijst naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017, wordt opgemerkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van problemen omwille van politieke activiteiten of het deelnemen aan betogingen. Zij heeft zich inzake haar problemen in Venezuela uitdrukkelijk beperkt tot de vrees voor haar ex-partner M.P. en heeft het volgende gesteld: *“Mijn problemen zijn veroorzaakt door mijn slechte keuzes in mijn relaties”* (notities CGVS, p. 15) en *“Ik maak niet deel uit van roepingen die op straat kome maar ben wel eerlijk een open naar mijn sociale contacten toen dat ik tegen de Venezolaanse regering en die mensen vermoord, ze laten verhongeren, maar ik ben nooit die weg ingeslagen. Ten eerste door mijn persoonlijke problemen, en ten tweede dat het heel gevaarlijk is om in de op te treden”* (ibidem). De verwijzingen naar politieke elementen hebben geen betrekking op verzoeksters asielrelaas en zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

2.3.6.5. Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door te wijzen op de desastreuze humanitaire situatie in Venezuela en het betoog dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden en veiligheid te voorzien daarbij verwijzend naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018, de UNHCR *“Guidance note”* van mei 2019, het COI Focus rapport van EASO van augustus 2020 en de COI Focus Venezuela: veiligheidssituatie van 1 juli 2019, merkt de Raad het volgende op.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan*

het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoekster verwijst naar de medische problemen van haarzelf en haar zoon en de onmogelijkheid om medicatie te kopen in Venezuela, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de Venezolaanse overheden verzoekster en haar zoon op intentionele wijze de toegang tot de nodige medische zorgen zullen ontzeggen. De Raad herinnert er verder aan dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gewezen op het volgende: *"In het kader van uw medische problemen – zijnde de schildklierkanker die in Venezuela reeds operatief werd behandeld, en waarvoor u nog steeds medicatie neemt – en de medische problemen van uw zoon L. E.I, voert u aan dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 20, 23). In het kader hiervan legt u de laboresultaten neer die werden bekomen bij een medisch onderzoek (document 5). Het CGVS wijst er echter op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet."*

2.3.6.6. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de "Guidance Note" van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekster verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.3.6.7. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c* van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij*

specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Boliva) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoekster is niet afkomstig uit één van deze gebieden. Zij verklaart afkomstig te zijn uit en tot aan haar vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Barquisimeto in de deelstaat Lara. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Lara actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.8. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Inzake de documenten die verzoekster heeft voorgelegd, motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Immers, de Argentijnse vreemdelingenkaarten van respectievelijk u en uw zoon geven slechts aan dat jullie als vreemdeling verbleven in Argentinië, wat vooralsnog niet in vraag wordt gesteld door het CGVS. Het certificaat van Fedasil en de brief van A.C. (Fedasil) bevatten alleen informatie over uw reilen en zeilen in België en zeggen dus niets meer over uw asielmotieven. De vijf klachten tegen uw ex-partner in Argentinië bevatten enkel uw eigen verklaringen over de problemen met M. in Argentinië.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen dit motief van de bestreden beslissing, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET